

Lá Thư Thụ Nhân

From: Hansi Phan

Date: Thursday, December 23, 2021, 06:25 PM PST

MÙA NOEL NĂM ẤY...

Hàn Sĩ Phan

Hôm nay là những ngày sau 20 tháng 12, chỉ còn ít bữa nữa là mừng Lễ Giáng Sinh. Trời cuối Thu Florida năm nay cho đến giờ này vẫn ấm áp, chỉ có vài ngày thoang thoảng chút mát dịu hơn bình thường mà dân ở đây có thể cho là hơi lạnh... Thời tiết này ngồi nhấp ngum trà âm ấm, nghe lại những bài hát Giáng Sinh cũ ngày trước lầm lũc cũng thấy lâng lâng nỗi nhớ... Nhiều khi làm sống lại một vài kỷ niệm khó quên !

“...Mùa NOEL đó chúng ta quen bên giáo đường,

Mùa NOEL đó anh dắt em vào tình yêu.

... Rồi Noel qua bao mộng ước cũng xa rồi,

Yêu nhau chi rồi xa nhau...!

Dù bài hát diễn tả mối tình lâng mạn không trọn vẹn, hai đứa phải xa nhau, nhưng cũng chỉ là nỗi buồn với mộng ước lứa đôi không thành và với thời gian cũng sẽ phôi pha, rồi có thể chẳng bao lâu :

Khi biết rằng em đã lấy chồng,

Anh về cưới vợ... khỏi chờ trông!

Vợ anh không đẹp như người ấy,

Cũng ấm đời anh lúc lạnh lùng.

Nhưng với “Mùa NOEL năm ấy, 1975” của người viết bài này và những bạn bè đồng đội cùng hoàn cảnh thì đó là một nỗi buồn đau mà mỗi lần chỉ thoáng hồi tưởng cũng cảm thấy hình như vẫn còn hằn sâu dấu vết chưa thể nào quên !

Ngày 25 tháng 6/1975, sĩ quan cấp úy QLVNCH chúng tôi đi trình diện theo lệnh thông cáo: mang theo đồ dùng cá nhân và lương thực 10 ngày. Sau này chờ hoài không thấy ngày về mới nghĩ là mình quá ngày thơ. Nhưng phải nói một cách công bằng hơn thì tính gian xảo với những thủ đoạn lừa mị đã trở thành bản chất siêu đẳng, xứng đáng bậc thầy của phía bên kia luôn bỏ xa đối thủ... Ngày ấy, họ đưa ra phương thức : 1)- Kêu gọi Hạ sĩ quan đi học tập chính trị 3 ngày rồi cho trở về đầy đủ, không giữ lại một ai. 2)- Ra lệnh cấp tá, công chức trung và cao cấp trình diện, đem theo lương thực và đồ dùng cá nhân cho 30 ngày. 3)- Chỉ hai tuần sau đến lượt cấp úy... mang theo lương thực 10 ngày... Chẳng ai nghi ngờ điều gì vì Hạ sĩ quan ba ngày đã về đủ còn cấp tá ba mươi ngày, nay chỉ mới hai tuần chưa về là phải rồi. Đến khi tóm gọn tất cả vào rọ... Thế là xong. Sau đó thời gian cứ từ từ trôi qua và bạn tù có những lúc ngồi lại với nhau trong những ngày buồn, mưa gió lạnh lùng, nhâm nhi chén nước cơm cháy rang đen, giã nhỏ, lọc làm cà phê dã chiến, thường nhìn nhau như thầm hỏi : "...Bây giờ tháng mấy rồi hả anh..." mà ngày về "...mờ khuất xa xôi nghìn phương..."

Những ngày từ sau giữa tháng 12/1975 khá lạnh, lạnh hơn mọi năm. Có lẽ nó đã kết tụ thêm cái nỗi lòng buốt giá của người dân miền Nam sau ngày 30 tháng 4 năm đó và cả cái đói triền miên. Chúng tôi lúc đi trình diện, nghĩ là nhiều lắm cũng vài tuần nên chỉ mang theo vài ba bộ đồ cho nên đến lúc đó thì thiếu thốn đủ mọi thứ. Cũng may, chỗ bọn này bị giam giữ là căn cứ Trảng Lớn (Tây Ninh) còn lại trong hầm khá nhiều loại bao cát sợi vải nên đã được tận dụng tối đa. Ngoài ra bao bố đựng gạo là thời trang áo ấm thời thượng và hữu dụng nhất ở chỗ trại của tụi này. Lúc đầu thì dùng bao đựng gạo giặt sạch rồi lót chõ nằm cho đỡ đau lưng vì sàn nằm toàn bằng tấm sắt PSP (trước đây Mỹ dùng lót làm phi đạo dã chiến). Đến cuối năm giá lạnh thì chia cho anh em làm áo ấm bằng cách khoét ba cái lỗ để chui đầu và thò hai tay ra! Ở trại, mỗi tuần năm buổi sáng, tù cải tạo bị bắt buộc phải dậy tập thể dục lúc 6 giờ 30, có lẽ cũng là một cách để hành chơi vậy thôi chứ đói thường trực thì còn sức đâu mà tập với tành. Nếu lúc đó có máy ảnh chụp lại và phát ra ngoài thì thế giới sẽ vô cùng ngạc nhiên và thắc mắc không biết CSVN đang có một đạo quân gì mà trang phục lại quái lạ như vậy. Còn nếu tình báo Mỹ mà có được hình thì chắc sẽ đặt nghi vấn... có phải là một lực lượng "Super Seal" chăng? Mỹ luôn luôn có những nhận xét nhanh nhẹn mà ? Nhưng khi áp dụng vào thực tế thì lảng xẹt và dở ẹt như "Bức tường điện tử Mac Namara" nhằm ngăn chặn Cộng sản Bắc Việt, kế hoạch lùng và diệt v.v. trong khi ấu trĩ "về chiến tranh nhân dân", "chiến tranh cách mạng" nên đã phá vỡ Quốc Sách Áp chiến lược của

đệ I Cộng Hòa VN và đã ôm đầu máu cuốn cờ bỏ chạy trước hai cuộc chiến tranh kiểu này ở VN và ở Afghanistan. Còn trang phục bao bối của đám tù chúng tôi thì nói cho đúng nhất là một lực lượng “xấp bờ xiêu vẹo” vì đói và rét!!!

Rồi chiều tối 24 tháng 12 cũng đến. Sau khi tập họp điểm danh sớm lúc 5 giờ 30 chiều, chúng tôi được chỉ thị là không được tụ họp đông đúc, ồn ào...Nhưng từng nhóm bốn năm người có khi nhiều hơn một chút thì cũng được du di, làm ngơ vì dù sao lúc đó còn do bộ đội quản lý nên được dễ dãi hơn một tí so với công an sau này. Nhóm tụi tui có bốn người đều là trung úy, ở cùng xóm, một hải quân, một phi công trực thăng, một biệt cách dù 81 cũng là em họ xa của tôi tên Trần bá Long, còn tôi CTCT. Lúc đó nhóm đang ở trong toán làm bếp, bữa cơm chiều phát sớm và có để dành lại một ít cơm cháy : một nửa để cho vàng đòn, một nửa để cho cháy đen giả nhỏ rồi đun lên, lọc ra làm cà phê. Hai hôm trước là 22 tháng 12, ngày quân đội nhân dân VC ném trại có phát cho mỗi người hai cục đường thẻ vuông nhỏ, tôi dặn mỗi người góp lại để tối 24 ăn NOEL.Ngoài ra còn lén mua lại bộ đội một bít thuốc lào. Chiều tối 24 còn có thêm nhóm năm bạn tù khác chung đội tham gia. Mấy miếng đường được tán nhuyễn, đổ chút nước vào đặt lên lửa sên lại cho sên sệt rồi trét lên cơm cháy, phần còn lại để dành quậy vào cà phê cơm cháy đã lọc sẵn. Bên cạnh chỗ cái hầm bao cát nổi rất lớn, chưa được 25 người trong tổ của tôi có một cây bã đậu tàn rộng và đã có sẵn mấy cái bàn làm bằng gỗ thùng đựng đạn pháo, do đám binh sĩ VNCH lúc trước trấn thủ ở đây để lại. Chỗ này thường được dùng để mỗi chiều tối sau điểm danh ngồi tán dóc, phê thuốc lào cho đến chín giờ đi ngủ, hoặc khi cần làm chỗ ngồi có bàn để viết bản tự khai hoặc trả lời câu hỏi mười bài học tập chính trị theo lệnh bắt buộc.

Tối nay 24 tháng 12-1975 trong nhóm chín người chúng tôi ngồi quây quần quanh mấy cái bàn có năm người Công giáo. Ở giữa có hai bếp lò tự chế...vài cây củi cháy cho ánh sáng leo lét, bập bùng lan tỏa chút ấm áp của hơi lửa và của tình người đồng cảnh ngộ. Trong nhóm có một anh là trung úy quân y, từng sinh hoạt ca đoàn cho một Giáo xứ ở Thị Nghè. Anh đề nghị cùng hát nho nhỏ với nhau vài bài hát Giáng Sinh quen thuộc... “Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời...Rồi tiếng hát Thiên Thần Gloria...” Và bất ngờ có hai anh khởi xướng hát bè bài Silent Night...Sau tiếng Anh chuyển qua tiếng Việt, ...Đêm nay Chúa Con Thần Thánh ra đời...Chúng tôi cùng phụ họa theo...Ai đang sống trong lạc thú... biết rằng Chúa đang đền bù! Chúa ơi! Chúng con cũng đang góp phần nhỏ nhoi để cùng đền bù với Chúa đây ! Trong cái không khí trầm lắng, tĩnh mịch, những tiếng hát nhẹ nhàng nhưng rất đều... hòa nhịp với tâm trạng u buồn sâu nhớ một thời mới

thoáng qua làm mọi người rưng rưng xúc động. Hai anh khởi xướng hát bè bài Đêm Thánh là Nguyễn tiến Chính, một thành viên (guitar bass) của Ban Nhạc Trẻ Spot Light lừng danh một thời trước 75 và anh kia là Nguyễn đức Hiệp một người rất sành sỏi về nhạc lý đã từng soạn bè và điều khiển nhiều ban hợp ca có tiếng.

Chúng tôi bẻ trao cho nhau những miếng cơm cháy có thấm nước mặn đường thay “Buches Noel”, chia nhau những ngum cà phê cơm cháy tuy có vị hơi khen khét đắng chát đầu lưỡi, nhưng có cái hậu ngọt dịu trong lòng...vì trong lúc hoạn nạn đã tìm đến san sẻ với nhau “những gì có thể mình đang có” thấm đậm tình bạn chân thành.

Chúng tôi thay nhau chuyển tẩu thuốc lào...nhả từng cuộn khói, tìm chút hơi ấm trong đêm giá lạnh, lạnh từ thời tiết lạnh cả trong lòng. Tôi nhớ đến đứa con gái thứ ba mới sinh được 12 ngày thì tôi phải trình diện đi tù cải tạo, cháu sinh ngày thứ sáu 13 tháng 6/75 thì ngày 25 tôi phải chịu phận lưu đày sáu năm mà thực sự lúc đó vô vọng chẳng biết được ngày về. Trước khi cháu ra đời đã là thời gian rất khó khăn cho những gia đình thuộc thành phần ở về phía thua cuộc như chúng tôi. Lúc đó cố gắng vun vén lăm mới mua được ít lon sữa bột để dành cho cháu, nhưng dè sển lăm thì cũng chỉ kéo dài được vài ba tháng...Bây giờ đã hơn sáu tháng...Lúc này không biết có nước cơm chín (nước chắt ra từ sau khi cơm sôi) pha chút muối, chút đường cho cháu uống hay không chứ đừng nói chi đến sữa bột guigoz là thứ đại xa xí phẩm ! Tôi miên man trong ý nghĩ và cứ lặng nhìn vào cõi xa xôi trong đêm tối đen mịt mùng. Long đúa em họ xa, ở chung nhóm như đã nói ở trên, chạm mạnh vào đầu gối tôi và cất tiếng hỏi :

- Anh Thạnh nhớ mấy cháu hả ?

- Ô! ờ ! Tôi giật mình đáp lại nho nhỏ và lúc đó mới cảm giác được môi mình hơi mẫn mặn và mắt mình đang ướt. Trong ánh sáng mờ mờ của bếp lò tôi đưa tay dụi nhẹ hai mắt rồi với tẩu thuốc lào, vo một bi thuốc đặt vào tẩu và châm lửa rít một hơi thật dài. Những cuộn khói tiếp nối bay ra vẻ thành một ảo ảnh tương lai mờ mịt rồi tan dần vào đêm tối...

Mùa NOEL năm ấy 1975 đã để lại dấu ấn trong cuộc đời tôi chẳng thể nào quên : “Đêm Thánh vô cùng lạnh giá hồn tôi”.